



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses**

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

**Stapleton, Thomas**

**Lvgdvni, 1595**

29. Beati qui non viderunt & crediderunt.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-39480**

quam eam cadere ipsa synderesis & peccati cōscientia vetat, præclarum esset continuandi flagitij ac sceleris incentiuum) addit Calvinus, *illam in electorum cordibus miraculo foueri.* Miraculum sanè ac portentum istud est, non quod Deus facit tota reclamante Scriptura, ipsoque naturæ lumine, sed quod Calvinus finxit: audacia & impudentia vsus, vbi nullum rationis facum calliditas inuenit. Si turbulenti, sanguinarij, flagitiosi ac scelerati, passim Calviniani conspiciuntur, mirari id nemo debet. Habent in medijs sanguinibus atque sceleribus hanc fidem ac fiduciam in cordibus, quam Deus in illis miraculo fouet, qua facientes opera diaboli, maneant tamen semper filij Dei. Egregia scilicet & digna hæc viris Christianis doctrina, à qua Epicurus ipse voluptatis assertor ita abhorruit, vt tamen si diceret *nihil esse iustum natura*, adiecerit tamen *vitia vitanda esse, quia metus vitari non potest*; vt refert de eo Seneca. Vnus Calvinus cum suis Calvinistis in medijs criminibus metum non habent, quia fiduciam certam salutis Deus in illis perpetuò fouet, *sed miraculo*; id est, ita incognito ac mīro modo, vt nec in notitiam vnquam venerit, quia nunquam accidit; & ratione explicari nequeat, quia omni rationi aduersatur. Verum interim est, Deum occulto gratiæ suæ freno corda electorum ita dirigere, flectere, ac gubernare, non quidem, vt nunquam exitialiter ruant siue lethaliter peccent, sed sanè vt finaliter non excidant; quod iuxta sanam doctrinam docet Augustinus, sed eisdem exitialiter peccare; & cum peccant, non Dei sed diaboli filios esse; nec nisi mediante pœnitentia remissionem peccatorum consequi, vel ad sanam mentem reuocari, idem Augustinus cum alijs Patribus constanter docet. Tandem, nihil hæc tota Calviniani oratio ad Thomæ Apostoli incredulitatem pertinet, vel aliquam in eius animo fidem de resurrectione ac diuinitate Christi sterisse (quæ fides cum fide ac fiducia Calviniana nihil etiam commune habet) vlla ratione probauit.

29. *Beati qui non viderunt & crediderunt.*

Quum ad fidem de vera & reali corporis & sanguinis Christi presentia & existentia in venerabili Eucharistiæ Sacramento firmiter tenendam, aliqui Catholici hunc locum accommodarent, hoc sibi studiosè taxandum sumpsit Calvinus. *Quòd (inquit) Papista hæc verba torquent ad suam transubstantiationem probandam, plusquam frivolum est. Vt beati simus, credere nos iubent Christum esse in specie panis. Sed nihil minus*

Calvinus  
audacia  
perrumpit  
vbi calli-  
ditate non  
obtinet.

Calviniana  
doctrina  
Epicu-  
rea dete-  
rior.  
Epist. 28:

In libro de  
corrupt. &  
gratia.

Transsub-  
stantiatio-  
nu fides  
frustra im-  
pugnatur.

minus

minus Christo proposuū fuisse scimus, quā ut fidem subiceret hominum commentis, quae si minimum transliat ultra verbi metas, desinit iam esse fides. Hæc ille. Atqui qui iubent credere Christi corpus esse in specie panis, ut sic credendo quod non vident, beati sint, non hominū commentis, sed ipsi verbo Dei fidem subiiciunt; huic videlicet verbo, *Hoc est corpus meum*. Cui verbo ne se Calvinus & horum temporum hæretici subiiciant, ab ipso Christi verbo, ad sua quisque commenta, hominum fidem traxerunt. Qui autem hoc suadent, ut huic Christi verbo fidem suam fideles subiiciant; nec quod oculis vident, sed quod Christi verbum renunciat, simpliciter credant; non horum temporum Papistæ sunt, sed antiquissimi & doctissimi Patres. Imprimis Chrysostomus his verbis:

Papistarū nomine Patres taxat Calvinus. Homi. 60. ad populū Antioch.

*In omnibus Deo pareamus, neque contradicamus, licet cogitationibus nostris videatur aduersari, & oculis, quod dicitur: sed sit & cogitationibus & visu dignior ipsius sermo. Sic & in mysterijs agamus: nec solum præ oculis positæ respiciamus, sed ipsius verba contineamus. Ipsius enim sermo infallibilis: sensus autem noster seduci facilis. Quoniam igitur verbum dicit, Hoc est corpus meum, & pareamus, & credamus, & oculis intellectualibus*

Homil. 83. in Matth.

*ipsum conspiciamus. Sic & alio in loco. Credamus Deo, nec repugnemus ei, etiamsi sensui & cogitationi nostra absurdum esse videatur quod dicit. Eandem fidem contra sensum postulat*

De ijs qui inuisantur mysterijs, cap. 2.

*Ambrosius. Fortè dicas: Aliud video. Quomodo tu mihi asseris quod corpus Christi accipiam? Et hoc nobis superest ut probemus. Quantis igitur utimur exemplis, ut probemus non hoc esse quod natura formauit, sed quod benedictio consecrauit; mirremque esse benedictionis vim quā natura, quia benedictionis etiam ipsa natura mutatur? Hæc ille. Cyrillus quoque Hierosolymitanus id credere quod nō videmus in hoc tanto mysterio monet. Quamuis (inquit) sensus tibi suggerit panem & vinum esse, tamen fides te confirmet, ne gustu rem iudices. Et paulò post: Hoc sciens & pro certissimo habens, panem hunc, qui videtur à nobis non esse panem, etiamsi gustus panem esse sentiat, sed esse corpus Christi; & vinum quod à nobis conspicitur, tamen si sensui gustus vinum esse videatur, non tamen vinum, sed sanguinem esse Christi. Hæc ille. Isti veteres Patres (non Papistæ modò) iubent nos credere in specie panis esse corpus Christi, ut sic credendo quod non videmus, beati simus.*

Catech. Mysta. 205. 4.

Pergit Calvinus: Si credere promiscuè oportet quæ non videntur, quicquid prodigiorū fingere hominibus placuerit, fidem nostram habebit obstrictam. Atqui non est ab vno extremo ad

alce

alterum extremum abeundum; nec quia prodigum esse non conuenit, idco auarum esse oportet. Non quia quæ fingunt pro libito homines temere credere in vitio habetur, idcirco quæ docet Ecclesia Dei credenda non sunt. Sed modum fortè præscribet Calvinus, audiamus. Ergo ut locum habeat hæc Christi sententia, imprimis probandum est ex verbo Dei id de quo ambigitur. Atqui ista transsubstantiatio, quam impugnat Calvinus, ex verbo Dei maximè luculento probatur, isto videlicet, *Hoc est corpus meum*. An propterea quod non videt Calvinus credit? Minimè gentium. Verbum quidem (inquit) pro sua transsubstantiatione asserunt, sed quod probè expositum, nihil eorum delirio suffragatur. Attende hominis hæretici resolutionem. Subiicienda est fides verbo Dei, non ut aperte loquitur ac sonat, non ut antiquissimi & doctissimi Patres illud intellexerunt, non ut tota per orbem Ecclesia hæctenus credidit, sed ut vnus Calvinus probè exposuit. Illud enim, probè expositum, nec veterum Patrum, nec Lutheranorum hodie, nec ipsius Zwinglij, sed vnus Calvinus singularem expositionem significat. Huic Calvinus expositioni probæ fidem nostram subiicere oportet, ut sic beati simus. Obseruet lector Scripturam & verbum Dei ab hæreticis ore & labiis venditari; sed ad rem quam ventum est, nõ Scripturam, non verbum Dei, sed verbum hominis, verbum Calvinus, verbum Lutheri, aut cuiuslibet alterius Magistri credendum obtudi. Sic alibi contra Lutheranos disputans. Excipiunt (inquit) se verbum habere quo palàm facta est Dei voluntas. Moxque respondet. Nempe si illis conceditur, donum interpretationis ex Ecclesia profligare, quod lucem verbo adferat. Ecce non iam verbo Christi, sed suæ interpretationi, quæ etiam lucem adferat Dei verbo, fidem subiici vult. Vnde paulò post: Hinc (inquit) fastuosa illa morositas, nolumus scire quomodo sub pane lateat Christus, hac ipsius voce contenti, Hoc est corpus meum. Morositatem vocat, eamque fastuosam, quod Christi voce contenti sumus. Suadet ergo Christi voce non esse contentos. Suadet verbo Dei fidem non subiicere, sed interpretationi suæ: quam (ut postea dicit) Spiritus Dei illi suggestit, quo fretus despiciat ex alto quicquid terrene sapientia contra opponitur. Ita iuxta Calvinum in cuiuslibet noui Magistri spiritu, quem Dei Spiritum nuncupabit, idcoque eo fretus omnes aliorum spiritus ex alto despiciet, fides nostra resoluetur. Verbo enim Dei subiicienda fides est, sed sic exposito & intellecto, ut talis ac talis nouus Magister interpretari vo-

Hæretica  
re olutio  
Caluini.

Scripturæ  
quomodo  
venditans  
hæretici.

Instituta  
lib. 4. c. 17.  
num. 25.

Christi verbo  
contenti esse. Mo-  
rositas fa-  
stiosa Cal-  
uino est.

Spiritus  
proprio  
quisque  
hæreticus  
omnes sub-  
iicere vult.

luerit. Huius resolutionis impieras quanta sit, pluribus explicare, nec opus admodum est, nec hic locus permittit.

IN IOANNIS CAP. XXI.

15. Dicit Simoni Petro Iesus: Simon Ioannis, diligis me plus his? Dicit ei, Etiam Domine: tu scis quia

16. amo te. Dicit ei, Pasce agnos meos. Dicit ei iterum: Simon Ioannis, diligis me? Ait illi, Etiam

Domine: tu scis quia amo te. Dicit ei, Pasce agnos

17. meos. Dicit ei tertio: Simon Ioannis, amas me? Contristatus, &c. dixit ei Petrus: Domine, tu scis omnia: tu scis quia amo te. Dicit ei Iesus, Pasce oues meas.

Primatus  
Petri va-  
rie demō-  
stratur.

2. 1.

Hom. 1.  
de panit.

2.

Tractat.

123. in

Ioan.

1.

1.

1.

**D**ISPLIET multum Caluino, Petri Primatum & supremam Ecclesie gubernationem ex hoc loco stabiliri. Christi enim verbis inhaerendo obseruamus, presentibus aliis Apostolis ac discipulis, ad vnum Petrum illa Christi verba destinari, in quibus Ecclesie sue vniuersae Pastorem constituit. Vniuersam Ecclesiam Petro committit, quum ait indefinitè, Pasce oues meas. Oues quippe Christi sunt totum ouile. Vnde Ecclesie primatum gubernationemq; per vniuersum mundum Petro à Christo haereditum fuisse, scribit Chrysostomus. Obseruamus hanc illi pascendi curam cum distinctione & variatione non otiosa, sed certum aliquid & proprium significante, coniunctam committi. Estque haec verborum variatio duplex, tum in officio pascendi, tum respectu eorum quos pascere Petrus iubetur. Nam in primo & tertio mandato videtur Christus proprio & simplici verbo pascendi, *πάσκει*, quod est pabulum necessarium praebere seu verbo praedicationis, seu Sacramentorum alimento, seu vitae & morum exemplo. In secundo mandato videtur verbo, *ποιμαίνε*, quod ita pascere significat, vt etiam regere ac gubernare denotet, quod Graecus Interpres Eucherius annotauit in commentariis in hunc locum. Augustinus quoque oues pascendas exponit, *docendus regendusq; committit*. Respectu eorum quos pascere iubetur Petrus, primo vocatur *agni*, postea *oues*, quibus significatur tum populus fidelis, qui ita pascitur vt alios non pascat; tum ipsi Pastores qui alios pascunt, sicut agnorum matres oues sunt. Quod obseruans Ambrosius